

Santiago Vila-Puig | 75 anys a Bellaterra

Aquest any 2011 en farà setanta-cinc que vaig arribar a Bellaterra. No me n'he mogut mai; em considero per tant un dels veïns amb més llarga trajectòria de la nostra localitat. Setanta-cinc anys són tota una vida i la meua ha transcorregut vinculada sempre a aquest meravellós paratge.

A Bellaterra m'hi portà la guerra civil. El tràgic episodi que truncà existències, anorrea projectes i canvià destins, alterà també els hàbits dels Vila-Puig Codina que vivien de feia temps a Caldetes, el bonic poble del maresme en el que havien fixat la residència.

El pare, que era un bon pintor, podia triar on habitar al no estar supeditat a cap exigència imposada per una feina de tipus comercial o administrativa. Quina meravella! A ell sols li calia prendre la tela, el cavallet i la capsa de colors i cercar el tema al que volia encarar-se per pintar un dels seus quadres. Aquest cop -com havia fet en altres ocasions- decidí deixar Sabadell per instal·lar-se a Caldetes, la vila a la que es sentia lligat per un seguit de motius íntims i transcendents.

Però el mes de juliol de 1936, l'Antoni Llobet, propietari i estendant amb la seva muller Teresa del mas de can Domènec, ens advertí que la casa recent construïda en un terreny de la seva heretat corria el risc d'ésser malmesa en aquells dies convulsos. Es per això que els pares optaren per deixar Caldetes i mudar-se amb els fills a Bellaterra.

A l'altra banda de la via del tren, sols hi havia la nostra casa -encara per estrenar- la masia de can Domènec ja esmentada i força més lluny, entre vinyes i prop de la torrentada, la de can Miró i al cim d'un turó la de can Magrans, els masovers de les quals foren en aquells anys els nostres únics veïns.

L'entorn era en aquell temps formidable. La torre situada dalt d'un puig amb un petit bosc al darrere, rodejada de camps de conreu, vinyes i arbres centenaris, dominava una bella panoràmica amb l'aparença d'un jardí immens que cloïa a l'horitzó la serra de Collserola, amb les característiques siluetes de l'església, l'hotel i la torre de les aigües de Barcelona del cim del Tibidabo.

A la casa pairal -sortosament recuperada, avui seu de l'Associació d'Amics de la UAB- hi vaig viure els anys de la meua infància i joventut, els més feliços de la vida, que m'han deixat un sens fi d'entranyables records.

Bellaterra ha canviat molt, no podia ésser altrament. Queden però com a testimoni d'aquells anys primigenis alguna de les seves emblemàtiques torres, barrejades amb altres més recents d'evolucionat disseny

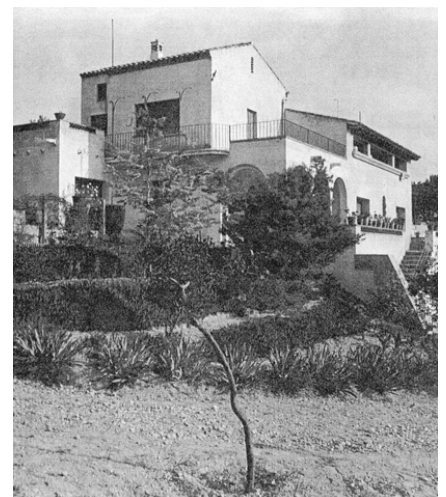
comparades amb les dels anys trenta.

El trànsit era inexistent, tothom utilitzava el ferrocarril. A Bellaterra sols hi havia mitja dotzena d'automòbils... avui omplen carrers i places en les que ni tant sols es possible aparcar. Les avingudes, antigament de terra i grava, estan ara perfectament asfaltades i ben il·luminades. Jo encara hi recordo gran pins, com els que hi havia a la plaça de l'estació i al bell mig del nostre carrer (el de Miquel Servet) enfront de la casa dels Fàbregas.

Però tot i els inevitables canvis i la lògica desaparició de veïns i amics, em segueixo sentint molt bé a Bellaterra i és que a casa hi tinc el meu petit món que comparteixo amb l'Elisa, la meua companya de sempre.

Setanta-cinc anys són un grapat de dies en els que sortosament m'ha estat donat de poder viure en aquest "petit paradís" com jo l'anomeno.

Se'm faria molt difícil marxar-ne. •

Torre Vila-Puig